

Tak jsem se urazil.... Mně(!), člověka chodivého (homo trampicus), pustí sednout mladá holka. No, vzal jsem to jako výzvu a zkusmo vykouzlit úsměv, vyzkoušený kdysi, "bohužel" úspěšně, na mé současné ženě. Měl-li jsem před pěti lety úspěch, pro tuto chvíli stěží nacházím adekvátní výraz z opačného spektra pocitů. Její pohled měl v sobě asi tolik erotiky a porozumění, jako by shlížela na mumii v moskevském mauzoleu. Se zbytky sebevědomí jsem se složil na uvolněné místo a náležitě roztráveným hlasem, hodným její představě o mně, poděkoval. Odpovědí mi bylo mrazivé mlčení, vyložitelné až příliš složitou větnou skladbou, obsahující výrazy vesměs ne-li pobuřující, pak jistě obtížně interpretovatelné.

S vědomím, že cosi podobného mne nemůže rozhodit (ve skutečnosti jsem rozhozen ještě teď), jsem se začel do zakoupeného časopisu a na okolí prakticky zapomněl. Byl bych si s písmenky vystačil až do výstupní stanice. Ale... Každý mi musí dát za pravdu, že témata těch nejběžnějších článků jsou dosti jednotvárná. Sex, násilí, domácí mazlíčci. Doplňte mě, pokud vás napadá něco dalšího. Nu dobrá. Ať si píšou cokoli. Mně se to netýká. Většinou... Články typu "Jste muž jejích snů?" mne ale vyvádí z míry a naopak přivádí k nepřítelosti. Dospívajícím slečnám, ale i ostatním dívkám, paním a ženám by měl někdo doporučit, aby při svých představách vynechaly "zkušenosti", načerpané četbou kreslených seriálů, a upozornit je, že by díky svým představám mohly být v praktickém životě šeredně zklamány. Ne-li ve všech aspektech, pak jistě v tom, že ani černoši lézat neumí...

Depka, depka, depka. S pocitem, že horší to být nemůže, jsem dotrpěl cestu domů, při níž mou jedinou zábavou bylo pročítání reklamních letáků v dopravních prostředcích hl. m. Prahy. Jedno pozitivum to mělo. Díky projektu "Poezie pro cestující" jsem nabyl dojmu, že nejsem-li již pro ženskou část obyvatelstva přitažlivý fyzicky, tedy intelektuálně jistě. V tomto přesvědčení mne nezviklala ani skutečnost, že k takovému závěru lze stěží dospět na základě přečtení jedné básničky, jejíž autor nám sděluje, že si koupil trychtýř, jenž nahoře je široký a dole úzký (kdo je z Prahy, nebo alespoň zavítá do našeho metra, ví, o čem mluvím).

Zpět na zem mne uvedla vlastní žena požadavkem na umytí nádobí. Na mou výtku, že jsem intelektuál a domácí práce se pro mne nehodí, mi oznámila, že v tom případě jest mou jedinou stravou potrava duševní, neboť tu klasickou mi může kydnout maximálně na talíř, "kterej jsi tu nechal zasviněnej vod rána". Bác... Dík, přesně to jsem potřeboval....

Jelikož se člověk četbou o trychtýřích, popř. Kierkegaardem či Schopenhauerem (Freud pro mne zcela ztratil význam) zasytí dosti obtížně, nádobí jsem umyl. Žena, povzbuzena úspěchem, sebrala odvalu k dalším požadavkům. Byl bych rád, kdyby mi laskavý čtenář prominul, avšak

Jak jsem potkal zimní depku

Napsal uživatel Jaroos

Čtvrtek, 01 Březen 2001 01:00

pro umocnění jeho prožitku uvádím větu v původním znění (bez titulků). Nicméně výraz "ten mr...k ve skříni si uklidíš sám, nebo ty krámy mám vyházet já" by ranil i mnohem vyrovnanější povahy, než jsem byl toho dne já.

V té chvíli jsem přestal o problému sebevraždy uvažovat v rovině ANO/NE a začal se zabývat pouze volbou její nejúčinnější, nejefektivnější a co možná nejrychlejší formy. Vzhledem k tomu, že bydlím v 9. patře, je jen logické, že optimální se mi zdál skok z okna. Jelikož mi ovšem záleží na pověsti mé rodiny, uznal jsem, že bychom se mohli u sousedů "dostat do řeči". Šel jsem tedy poklidit svou skříň...

Že jsem ji uklízel dvě hodky? No a co! Že tam zůstal větší bordel, než před "úklidem"? Ať! Že z toho žena běsní ještě teď? Má co chtěla... Ze skříně na mě vypadl můj spacák, taktak jsem zachytil ešus a do zmuchlanejch zelenejch kapsáčů jsem se musel hned nasoukat. Z alicie jsem vyndával celtu, oblíbenou noční čepičku se střapcem (bez ní bych měl každéj vandr zkaženej), síť na spaní, stokrát vohraný karty, zbytek rumu v malý placatce... Lidi, musel jsem vypadat jak blázen, když jsem se v chodbičce mýho bytu prakticky utábořil. Hlavně, že jsem najednou věděl, že tahle hnusná zima skončí a já se zas dostanu na Ztracený schody, na Valečov, k Sázavě, na Bílý skály... Že ráno vstanu v lese, budu poslouchat Kubovy nekonečný "fórky", Fanyho skuhrání, že se nevyspal. A na liháči bude připravená voda na čaj - co na tom, že ji právě na Fanyho zase vyleju...

Až budete mít v zimě depku, otevřete si svoji skříň. Ahoj.